

ויליאם קראק, נאמא

שר המיסחר והתעשייה עם אליזבת טיילור

לא נץ, לא יונה, לא יונץ

כזה מדינה פלסטינית? היא תחלק את העם הפלסטיני בין שתי מדינות: מדינת פלסטינית וירדן. מבחינתנו זה מירר שם בטוח להצלחה. מדינה כזאת תרצה להתאחד עם ירדן, וזוהי מילחמה בטור חה. אחריכך הם ירצו לממש את האמנה הפלסטינית, להגיע לעכו, ליפו.

אפי מנשה, העולם הזה

הרמטכ"ל עם גולדה ורדו

אף מעוז אחד לא נפל ב-24 השעות הראשונות

חלום: "רציתי להיות וטרניר"

אני לא זוכר מה רציתי להיות כשר הייתי קטן מאוד. אבל כשלמתי במיקוה ישראלי, חשבתי שבאישורו שלב אהיה וטרניר.

מה קרה? חתמתי לעוד שנה לקבע, ולעוד שנה...

חלום? אני רוצה לכתוב ספר, כשר אצא לפנסיה. לא, לא ספר אוטוביוגרפי ראפי, גם לא מותחן — ספר על התקופה של המלחמות, העצמאות שלנו, על המצב, לא כל-כך על עצמי.

אני: "I am a man!"

זה דימוי נוצר לי? אני לא כל כך מתעסק עם זה, דימוי של אדם העושה מה שעושה. איזה דימוי הייתי רוצה שיהיה לי?

עם אשתו תמר, שר בערב מיפלגתי

האם אני שאפתן? דווקא לא!

אין בין חברי מיפלגת העבודה אנשי שלמות הארץ, ואין בינינו אנשים המוכנים לשוב לקו הירוק. מה השונה? מי שקוראים להם "גיי צים" רוצים בפשרה טריטוריאלית עם חלק גדול יותר אצלנו, והיונים — עם חלק קטן יותר.

לל יחסי ציבור, אלא מפני שלחמה למ עז כריאות ציבורית, וזה נעוץ בתפיסת המפלגה. בממלכה שלי אין "קייזר" כזה. איך אני ממוקם בתוך המפלגה? לא יונה, לא נץ ולא יונץ — אני כריק מצע המפלגה. השתתפתי הרי בגיבור שו, ואני מזדהה איתו. מה המשותף ומה השונה בין כל היונים והניצים למיניהם? בסך הכל,

ג"ק קבע שכהנא יהיה ככנסת, והמישר טרה חייבת להבטיח את ביטחונה. אז מאשימים את המישרה, וכמובן את שר המישרה. קוראים לכך "אולת ירו של שר המישרה" או "חוסר-איכפתיות של השר". לא, אני לא מרגיש שנוצר לי דימוי לא-איכפתי. נכון שלאורח יש גם נגיעה למישר רדיהבריות, אבל שושנה (ארבל-אל-מוזלינו) הפכה לפופולארית לא רק בגי

בי, אם כי פחות מאשר באבא אבן. שנית, לא השתייכתי לשום "ריל". הדילים הוסיפו 200 קולות, להערכת, למי שהיו כלולים בהם. זה לא נעשה מתוך עיקרון ולא מתוך הנוחה. פשוט לא השתייכתי.

שלישית, התפקיד שבו אני עוסק בארבע השנים האחרונות הוא כפוי טובה. אם רציתי להיות שר-מישרה? את אומרת שכאשר פרס הודיע על כך הוא פרץ בצחוק? איוה צחוק? אה, בגלל המושגים?

כתנאים שנוצרו, יכולתי להיות שר-אנרגיה, שר-בליטיק. יכול להיות שאילו הייתי שר-בליטיק או השר המופקד על האנרגיה — הייתי מקריש זמן רב יותר למפלגה. אבל הקרשתי זמן למפלגה. הופעתי בסניפים, עובדה גם שהייתה היענות.

נכון, לא אירגנתי שדולה לעצמי. כסדר, אחרים עשו. אני שלחתי איגרת, ודיברתי עם כמה חברים לפני הסיבוב הראשון. לפני הסיבוב השני, ברמת אפעל, הכנתי שצריך כאמת לעשות משהו והתחלתי להתארגן. אני לא חר שב שזה מור, בגלל העובדה שכיחתי כמזכ"ל-המפלגה לפני ארבע שנים. ארבע שנים כפוליטיקה — זה הרבה זמן.

מישר המישרה חשוף יותר מאשר מישרים אחרים. זהו מישר כפוי-טוב בה. אני לא זוכר אירוע מסוים שגרם לי להרגיש גרוע. אבל כן-אדם, שה מישרה אינה מטפלת בענייניו כשורה, מרוגז. וגם כן-אדם שמאיר כהנא מפ ריע לו, והמישרה על פי החוק חייבת לספק לכהנא הגנה. אנשים שכחו שבי

קצב-הדיבור לא הפריע לי!

פריצת "קו בר-לב" במלחמת יום-הכיפורים, היום לפני 15 שנים, מוטטה הרבה יותר מאשר קו-ביצורים. גם אם אבן, כפי שטוענים בר-לב ומומחים צבאיים אחרים, התבסס הקו על תפיסה צבאית נכונה, מוטטה המצרים מושגים כמו ביטחון, כוונות, דימוי לאומי גבוה, ופרצו את המנוע של תיבת-פנדורה שחיטטו בה במשך שנים.

כל זה הטביע את חותמו על חיים בר-לב. התרשמתי מתגובתו הנחרצת של שר-המישרה בעת בריחתו הזוהרת של הרצל אביטן מכלאו, שבר-לב חשב מאומים כל אימת שמישהו מנסה לפרוץ שוב איוו חומת-ביצורים הקשורה, ולוא בעקפין, בשמו.

אני מיטיבה כיום להבין את תגובתו על סידרת הראיונות שערכת בזמנו בבתי-הכלא: עם צבי גור, עם ויליאם נקש, וכמובן — עם ג'ון דמיאניוק. אז נראתה לי תגובתו אלימה-משהו. כיום נראית לי התנהגות מובנת יותר — רפלקס של אדם העמל שעות על גבי שעות להבטיח את הביטחון, והנה שום קונספציה אינה מסוגלת לספק מערכת הרמטית, ללא פרצות אנושיות.

חיים בר-לב גם אינו חש בנוח כשמאיימים על הביצורים האישיים שלו. כשלוחצים עליו להיפתח — כך למדתי במשך השיחה עימו — הוא דווקא נאטם, סגור. לעומת זאת, כשהשיחה זר מה בשלווה, ופרטיותו לא היתה מאויימת, הוא נפתח, התגלה כאיש שיחה מהנה ונוצרה אווירה

לחיים בר-לב, כמו לרבים אחרים, אין חוש-חומר מחודד כשמדובר על עצמו. כשהזכרתי את החיובים שהעלה שימעון פרס, עת קרא, לפני ארבע שנים, באוזני חברי-מיפלגתו את רשימת חברי הממשלה החדשה והגיע לחיים בר-לב-שר-המישרה, קטע אותי בר-לב: "אי זה חיובים? איוה צחוק?" רק משהבהרתי שהצחוק לא היה על חשבוננו, אלא התייחס לדימוי הרווח של "שוטרים וגנבים", חזרה האווירה הנינוחה של השיחה. בכל זאת, לא התאפקתי ושאלתי את בר-לב שאלה רגישה נוספת: "הבדיחות על חשבונך השאירו בך איוה מישקע?" "איוה בדיחות!" "למשל, על קצב-הדיבור שלך." "לא! זה לא הפריע לי. מדובר על חקיינים חסרי-תוכן, אנשים שנתפסים לדברים שהם לא רלוונטיים!"

עם ירדן

חיות לא מתלוננות, לא משיבות לך

לא יודע איך הייתי רוצה להצטייר בעיני אחרים. איך אני מגריר את עצמי? עשו בחיי נות לשישה אסטרונואוטים והשאלה עצמך 20 פעמים. "ההגדרה הראשונה היתה זהה אצל כל השישה — IAMA MAN! (אני גבר!) ההגדרות השניות והשלישיות כבר היו שונות — אני אדי רח, בעל... או זהו: I'M A MAN! MAN!

אני לא מדבר על מי שחושבים שיש לנהל משאומתן ישיר עם אש"ף. יש בינינו כאלה אולי אורה נמיר? לא יודע. אני מדבר על המצב הפוליטי בשלבי וזהו: מה יכול להחריד אותי משלוותי? אם יתברר סופית שירדן משכה את ירייה מהתהליך הפוליטי — אז אראה את המצב כחמור ביותר. אז יהיה צריך להירכז עם תושבי השטחים, להעניק להם סמכויות יותר, יותר עצמאות. שלום — אין עם מי לעשות כמצב